

Expedice Britská Kolumbie 2018

Jednoho dne se v hlavě jednoho kajakáře (Martin – cákalista ☺) zrodil nápad, že chce poznat krásu Britské Kolumbie. A tak Martina napadlo zavolat dalšímu kajakáři (Petr – cákalista ☺) a původem veslaři (Véna – couvalista ☺), mimochodem to jsem já ☺☺. Naštěstí nikdo nenašel důvod, proč tuto možná bláznivou, ale moc lákavou cestu nepodniknout. Bylo rozhodnuto – JEDEME ☺!!!

Raději představím účastníky a jejich „kvalifikaci“:

Martin: především táta myšlenky (bez úvodního impulsu není nic, děkuji Ti Martine), řidič (trucker), strážce ohně, šaman (poznáte později ☺).

Petr: opravdu moc precizní organizátor- za což moc děkujeme, tlumočnick.

Véna: kuchař, navigátor, v průběhu expedice jsem byl jmenován jako AT technik ☺, rybář – co má rád ryby a proto nic nechytí, aby jim neublížil ☺.

To je ta naše banda ☺

Den „D“ -2, 30. 8. 2018:

Prakticky se dá říci, že naše expedice začíná 30. 8. 2018 v 3:30 (e.č.). V tuto ranní hodinu nasedám do mého Trabantu a vyrážím vstříc dobrodružství. V Chomutově na loděnici je první přesezení a ve 4:00 (e.č.) odjíždíme směrem na Frankfurt nad Mohanem. Do Frankfurtu přijíždíme se slušnou rezervou, takže v klidu dáváme kávu a snídání, někdo i oběd (musíme sníst všechny zásoby – jídlo do USA nepatří) a čekáme na další přesezení. Odlet z Frankfurtu je v 14:25 (e.č.) a přílet do Seattlu je plánovaný na 16:00 30. 8. 2018, což znamená, že jsme se vrátili v čase o 9 hodin ☺. Můžu říci, že jsem ukazoval pas, ruksak a všechno možné toliko lidem, že ani nevím, jestli ta poslední kontrola nebyla jen uklízečka ☺. Ale všechno bylo „cajk“ a jsme v letadle. V Seattlu opravdu přistáváme na čas. V tyto chvíle jsem obdivoval Petra, jak tu naši expedici organizačně připravil. Z letadla rovnou do autobusu, který nás vysadil v půjčovně aut, kde po krátké administrativě dostáváme naše americké auto. Bylo již dost pozdě a tak jsme našli první kemp kde se dá stanovat (mají hodně kempů jen pro karavany). Rozdělili jsme propašované potraviny, Věna dva a půl řízku + buchta, Petr 2 x pizza + perník, Martin bohužel nic, toho nám celníci zadrželi a všechny zásoby sebrali ☹. Ale jídla pro skromné cestovatele to je poměrně dost, takže spokojenost. Pozor první noc v USA.

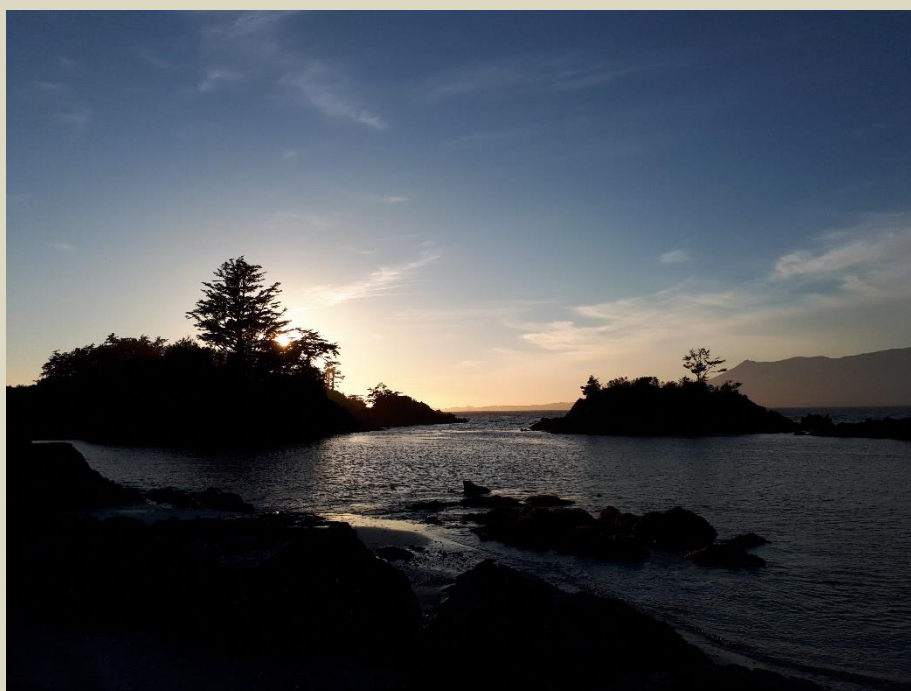
den „D“ – 1, 31. 8. 2018:

První probuzení v USA bylo trochu zmatené, časový posun se na nás podepsal. Nicméně jsme dojedli naše propašované potraviny a vyrazili do Seattlu na nákup zásob jídla a pití. No zorientovat se v americkém vážení a různých akcích bylo velice zajímavé. Já měl na starosti jídlo, tak jsem se snažil této role zhostit již při nákupech. Netrvalo dlouho a všichni jsme se rozprchlí po obchodě. Když jsem se potkal s Martinem, který měl v každé ruce jednu kořalku a byl šťastný, že sehnal ty nejlevnější. Já měl v každé ruce jeden salám a byl jsem šťastný, že bude jídlo. Když jsem Martinovi prozradil, kolik stojí ty salámy, tak to okamžitě přepočítal na ještě jednu flašku kořalky. Nakonec jsem si salámy prosadil ☺. Nákup jsme nasoukali do našeho amerického auta, ještě jsme snědli jedno grilované kuře a vyrazili jsme na Secret Beach. Ono se to jednoduše řekne, ale byla to pěkná porce mil a kilometrů, což byla práce pro našeho truckera ☺ a ještě nám stal v cestě jeden trajekt a město Vancouver. Čím dál víc si uvědomujeme, že platí UŽ CESTA JE CÍL. Pro mě je tato cesta velice zajímavá. Přejezd americko - kanadských hranic byl naprosto v pohodě. Při zastávce na natankování a potřebnou kávu se s námi dala do řeči podivná osoba, která nám vyprávěla, že do Kanady přešla pěšky přes Aljašku. No nevím, jestli nám to Petr schválně blbě přeložil ☺ (občas si z nás dělal srandu), nebo měla paní něco dobrého v žíle. No nevadí, my statečně pokračujeme naším autem dál. Na trajekt jsme přijeli už za soumraku, nalodění proběhlo naprosto v pohodě. Po dvou hodinách jsme opouštěli trajekt na ostrově Vancouver Island (bacha ostrov, který měří na délku cca 450 km) ve městě Nanaimo, to už byla tma a my jsme měli před sebou ještě 180 km neznámem. Cesta byla naprosto v klidu, pouze jednou jsem našeho truckera na chvíli vystřídal. U Petra probíhal úplný restart – prostě spal ☺. Posledních 15 km ovšem bylo hodně zajímavých, to jsme jeli již jen po zpevněných cestách (hóóóódně to drncalo – Petr stále spal ☺). Do Secret Beach, obec Alberni-Clayoquot Regional District Kanada, jsme přijeli za úplné tmy. Stan jsme postavili s čelovkami a bylo krásně a všichni jsme věděli, že naše dobrodružná expedice už dávno začala. Dalo by se říci, že jsme všichni usnuli jako medvědi. Pozor, naše první noc v Kanadě.

den „D“ – 1. 9. 2018 vylodění na ostrově Clarke Island:

Ráno co Vám mám říci k tomu, když se probudíte v krásné přírodě a ještě k tomu v Kanadě. Proběhla rychlá snídane a poslední přesun cca 30 km do městečka Ucluelet. Cesta byla opět jen zpevněná komunikace, která vedla krásnou přírodou. Každý koho tam potkáte se s vámi chce bavit, povídáte si kam jedete atd. (no my jsme potkali za 30 km jen jedno auto ☺). Pak jsme potkali skákací srnky, ale ty si povídat moc nechtěly. Následně jsme veškeré zásoby přendali do hydrovaků a očekávali příjezd borce z půjčovny. Ten přijel naprosto přesně ve 14:00, přesně podle dohody. Následovalo předání kajaků a tam partáci měli pár drobných připomínek k pádlům i lodím. Byly to ale pouze drobnosti, které se hned vyřešily. Já jsem jen couvalista, který se ještě nenaučil pádlovat, tak mě nic nevadilo ☺. Kajaky, jsme naložili na motorák a vyrazili na místo vylodění. Jelikož borec z půjčovny nesmí na ostrovech přistát, tak proběhlo vylodění cca 300 m od ostrova Clarke Island. Pozor to sedíme poprvé v kajaku ve výsostných vodách státu Kanada provincie Britská Kolumbie, Pacific Rim National Park Reserve of Canada. Původně jsme měli jen doplout na pláž, ale všichni jsme tak natěšení na pádlování (i já couvalista), že se nemusíme ani domlouvat a všichni víme, že si musíme dát alespoň malé kolečko okolo ostrova. Když si uvědomím svůj obličej a podívám se na kluky, tak vidím jen blažené úsměvy. Vážně ten blažený úsměv z ksichtu nejde sundat ☺. No ale již musíme přistát. Při našem zabydlování připlouvá jedna loď, dvě holky na deblu, už to upoutá naši pozornost. Martin holkám pomůže s lodí, na moje námitky že mě Martin nepomůže, mi ale odpoví zadák z deblu. „Já ti pak pomůžu“. Ze zadáku deblu se vyklubala Lenka z Čech a háček byla Japonka Mariko. Takže mi ujedeme, uletíme asi 9.000 kilometrů na pustý ostrov a první koho potkáme je Češka. No to je teda pecka. To ale není ještě všechno. Po delší době přijel na kajaku Standa, který se narodil v Klášterci nad Ohří a od tří let žil na Moravě. Nicméně Standa vysedá z kajaků a v každé ruce nám nese jednu Plzeň. Jako půl litru piva Plzně, tady na pustém ostrově, to už je trochu moc. Standa byl rád, že nás vidí. Chtěl si dát s někým pivo a holky nepily, ale to pro nás nebyl problém. Pokecali, jsme u ohně a pak honem na kutě. Zase máme spoustu zážitků a tak usínáme jako medvědi.

den „D“ +1, 2. 9. 2018 cíl dne Gilbert Island (22,96 km Věna):

Po probuzení jsem se seznámil s místními záchody. Jsou to krásné kadibudky, cestička k nim je vždy lemovaná mušličkami, no krása. Ale vzhledem k tomu, že jsou kadibudky vždy v lese a les je to pořádný až pohádkový, no spíš by se dalo říct strašidelný, tak já teda osobně na záchod v noci nechodil ☺. Posnídali jsme, zabalili celý náš „cirkus“ a vydali se vstříc zážitkům. Seznamujeme se s přírodou. Na každém kroku je jasné, že jsme tu jen hosté a příroda je k nám moc milosrdná. Vidíme místní chalupy, hned dostávají přezdívku spermie ☺. Projíždíme mezi prvními útesy a já vnímám ohromný klid a pokoru k té kráse. Odpoledne potkáváme naše přátele, holky na deblu, ale kamaráda Standu někde zapomněli. V Kanadě si totiž nemůžete koupit pivo v sólošce, ale trávu sehnat není problém. Náš vysmátý Standa problém neměl ☺. Chvíli jsme pokecali a pak to tak nějak vyplynulo a najednou jsme zapřáhli holky za Petra, že je potáhne. Tak jsem se radoval, že budeme já a Martin Petrovi se závažím stačit. Omyl, jel jako dráha. Při odpojování vlečného lana jsme viděli lachtany. S Česko/Japonskou posádkou jsme se rozloučili a pokračovali k našemu cíli. Při stavění stanu slyším normální klakson jak od auta, to jsem přece nepatří. Tak se otočím na vodu a už to vidím, do té nádherné zátoky přistává hydroplán. Poprosil jsem Petra, (on má totiž v lodi úplně všechno, ale vážně všechno, do dneška jsem nepochopil, jak to dělal ☺), že bych chtěl připevnit naší vlaječku na loď. Petr se toho zhostil úžasně a na lodi vytvořil malý stožár pro připevnění naší vlajky. Petře moc ti děkuji, (myslím, že víš proč).

den „D“ +2, 3. 9. 2018 cíl dne Gibraltar Island (17,82 km Věna):

Ráno lehká snídaně a vyrážíme. Krátká zastávka na ostrově Tseshaht First Nation - Keith Island No. 7. Koukáme na staré rybářské pasti, jsou vytvořeny z labyrintu mezi ostrovy. Občas se přistihnu, že jenom sedím v kajaku a jen tak čuším na tu krásu a snažím se ji nahrát do hlavy. Jinak se taky pokouším rybařit, ale nic. Snad jsem lepší kuchař než rybář 😊 to ale musí posoudit moji kamarádi. No a večer zase ryba nebyla.

den „D“ +3, 4. 9. 2018 cíl dne Hand Island (19,1 km Věna):

Rána se opravdu moc nemění. Vždy platilo, kdo se první probudí vyleze ze stanu a může se kochat, aby nebudil kamarády. Na kochání toho bylo vždy moc. Proběhlo nalodění a hurá vstříc novým zážitkům. Pozor, dnes byla v plánu zastávka v civilizaci. Po pár fotkách jsme dorazili do plánované destinace. Samozřejmě, že to ale byla Kanadská civilizace. Takže pár domů a jeden místní člověk. Kopili jsme malé suvenýry a malé, ale vychlazené pivo. Když nám Petr prozradil cenu, tak bylo i hodně hořké. Ale ne, byla to hezká zastávka, jako prakticky každá na této expedici. Po doplnění tekutin jsme dále pokračovali velice malebnou oblastí. A najednou jsme zjistili, že když jsme se bavili, tak jsme začali šeptat. To bylo podvědomě, abychom nerušili tu krásu a klid. Náhle, jsme na břehu uviděli medvěda. Naštěstí poprvé a jak se pak ukázalo, tak i naposled. Medvěd byl na břehu, my na vodě. Díky bohu byl poměrně daleko, tak i já byl poměrně v klidu. Medvěďů já se docela bojím. Martin se jel podívat blíže. Naštěstí měl medvěd rozum, jen tak se na Martina podíval, zjistil, že plastová konzerva na vodě je plná starého masa a to on nechtěl kousat. Tak se na nás ještě jednou podíval a líně odkráčel do lesa. Krásný zážitek.

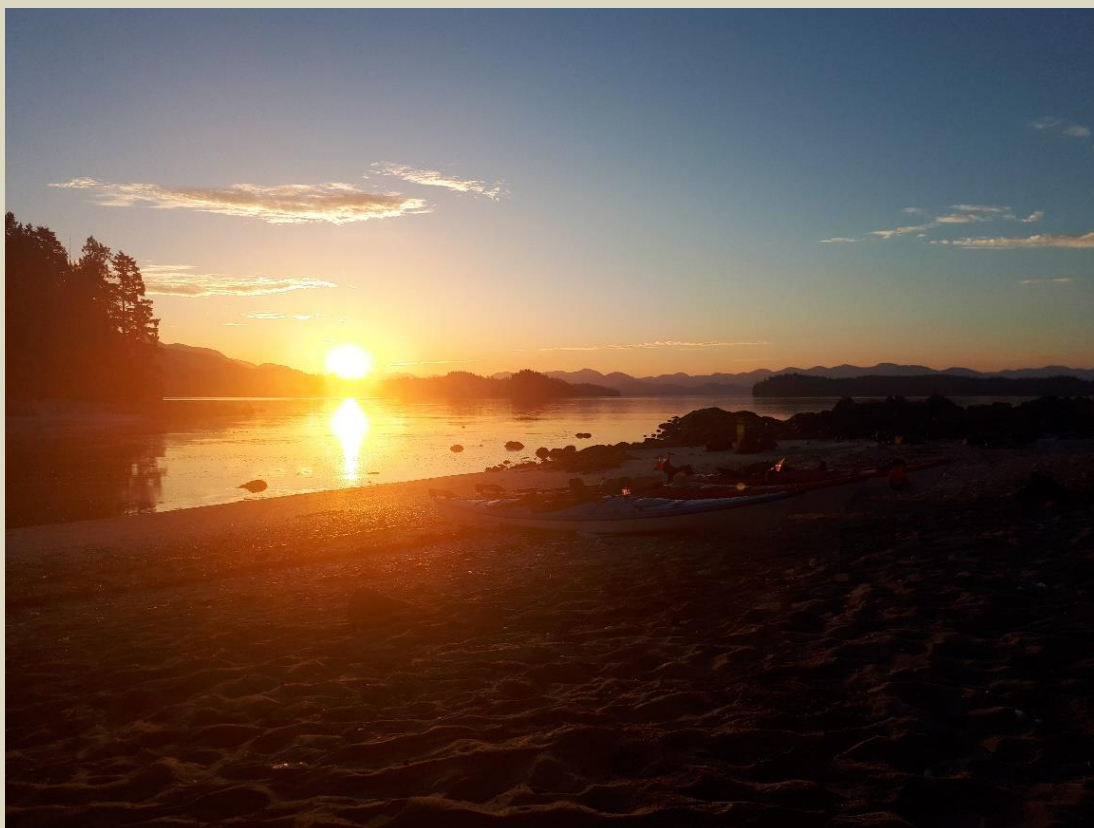
den „D“ +4, 5. 9. 2018 cíl dne Turret Island (22,15 km Věna):

Po ránu je hezké, jak máme připravené tři hrnky na ranní kávu, na které si dáváme záležet. Ranní kávou začíná další krásný den v této nádherné přírodě. Je to chvíle kdy si každý vstřebává zážitky z minulého dne a do toho možná i nějaké sny, které přišly v noci 😊. Po ranní kávě nás ještě zkontroloval místní strážce. Po malém nedorozumění, kdy mu Petr vysvětloval, že jsme se již viděli, jsme zjistili, že tuto práci zde dělají celé rodiny. Dva dny nás totiž kontroloval jeho brašule 😊. Tak si se strážcem rezervace Petr popovídal a udělali jsme si společné foto. Údajně jeho synovec hraje hokej a byl na nějakém přípravném kempu s Jágrem. Milé setkání, jako ostatně všechny. Jdeme na vodu 😊, Petr je vážně kouzelník, jinak to nemůžu říct. Našel nádherné okno (to je průplav mezi skalami) a tento je vlastně vjezd do jeskyně. Průplav byl asi třicet metrů dlouhý. Moc krásný pocit, ani se mi nechtělo odjíždět pryč. Po tomto zážitku jsme si uvařili oběd na pláži. Ten den docela foukalo tak jsme našli krásnou pláž v závětrí. S plnými pupky jsme vyrazili hledat obří stromy. Cestou foukalo trochu proti nám a tak byly i trochu vlny. Petr nás neomylně zavedl do krásné zátoky, ze které jsme šli krátkou procházkou až k neskutečně ohromným stromům. Myslím, že by ty stromy neobejmulo ani dvacet chlapů. Při stavění stanu jsme zpozorovali dvě veverky. Vždy vylezly na jeden velký strom, naházely spousty šišek na zem a pak je ohlodávaly. Kouzelné bylo, že jsme jim byli úplně jedno. Sedl jsem si asi metr od ní a natáčel jsem jí a ona naprosto v klidu hlodala a hlodala. Večer po setmění se nám ještě naskytl krásný pohled na torzo kořenu stromu, které nápadně připomínalo obličej. Tento obličej nás pak sledoval celou noc.

den „D“ +5, 6. 9. 2018 cíl dne Clarke Island (11,06 km Věna):

Toto ráno bylo zvláštní, už se nám tak trochu vkrádala do hlav myšlenka, že se blíží konec našeho mořského putování. Já jsem si tentokrát poponesl ranní kávu na sluníčko, sedl jsem si na kládu a přemýšlel, jestli je tohle jen krásný sen, nebo ještě krásnější realita. Ale rychle jsem se ujistil, že je to skutečné. Opět jsme byli v kempu úplně sami. Nevím, nechápu, ale zdejší příroda nám asi chce ukázat to nejkrásnější co dokáže. Vplouváme do posledního dne a nad mořem se vznáší mlha. Pomalu se přelévá přes ostrovy a nabízí tak zajímavé pohledy, že ani nechci pádlovat a chci se jen dívat. Na ten den Petr naplánoval už opravdu málo kilometrů. Ale protože bylo trochu větrno, a my jsme byli na otevřeném moři, tak byly trochu větší vlny. Po přistání na ostrově Benson Island se Martin nechal unést atmosférou a s pomocí improvizovaného bubnu předvedl takového šamana, že jsem čuměl. Hledali jsme pozůstatky domu původního obyvatelstva tohoto ostrova. Dům jsme nenašli, ale Petr nás, opět neomylně, zavedl k totému. Je to posvátné místo původních indiánů a vážně to dýchá zvláštní atmosférou. Od totému ještě vedle cesta napříč ostrovem na protější pláž (spíše rozeklané útesy), která byla natočená na volné moře. Na tyto útesy dopadaly mořské vlny a těsně nad hlavou nám letěly mraky. Nádherný pohled, už zase sedím na zadku a jen čučím a čučím. Uděláme si pár fotek u totému a pomalu vyrážíme na místo naší první a poslední noci v této oblasti. Petr to nevydrží a ještě vyráží surfovat na mořské vlny. Já a Martin jsme tak plní zážitků, že jsme rádi, když přistaneme. Asi nedokážu popsat ten zvláštní pocit, taková jako únava (ale ne fyzická, ani psychická). Cítím, jak jsem plný zážitků, jak to postupně zpracovávám, ale přitom přichází stále nové zážitky. Večer dojídáme poslední zásoby, rozdělíme se o poslední pivo a povídáme si. Já nechci jít spát, chci tu být co nejdéle. Sedím u ohně a moře přišlo až ke mně (příliv byl cca 3m). Asi se chce se mnou rozloučit. Jediné, co můžu v dané chvíli udělat, je, že mu poděkuji. Poslední noc na ostrovech.

den „D“ +6, 7. 9. 2018 cíl dne Ucluelrt (13,02 km Věna + motorák):

Ráno déšť a je to poprvé, co nám na této expedici prší. Nám to ale vůbec nevadí. Musíme zabalit věci, pozor, blíží se civilizace. V deset pro nás přijíždí borec z půjčovny. Malou lodi docílím toho, že opouštím náš poslední ostrov jako poslední (starším dávám přednost 😊). Chci si to tu ještě užít. Jedeme vrátit loď. Ve vzduchu se vznáší konec naší neskutečné expedice. Po vrácení lodí si převlékneme do suchého a sedáme do auta. Ještě si dáme rybu, konečně rybu, protože jsem žádnou nechytil. Vyrážíme na cestu autem a ještě dáme pár zastávek na „kochačku“, je totiž stále co obdivovat. Večer jsme se utábořili v kempu Arrowvale Campground & Cottages 49.2810144N, 124.8675414W u městečka Port Alberni. A navíc se stal ještě zázrak, Petr dokázal vyměnit vodu (která nám zbyla) za pivo. Tak jsme celý večer pili pivo vyměněné za vodu 😊😊😊. V té hospůdce jsem opět potkali Čechy. Je to moc příjemný páreček cestovatelů a povídáme si o zážitcích, které jsme tu všichni prožili.

Třikrát prostě pohoda 😊

den „D“ +7+8, 8. 9. 2018:

Ted' už nás čekala „jen“ cesta autem po Kanadě a kousek Ameriky. Během přesunu jsme se dostali ještě dvakrát na vodu, teda jenom na trajektu, ale byli jsme na vodě 😊. Pak už jen vrátit auto a hurá na letiště. Já měl jen trochu problém s kontrolou na letišti, moc těžký kufr, „pašoval“ jsem totiž mušle 😊. Musel jsem rychle přerovnat všechny ty zpocené věci 😊 a již jsem při pasové kontrole stál bosý bez opasku u kalhot, kapsy prázdné. Takto jsem procházel rámem a na druhém konci rámu na mě čekal celník, který na mě brblal že mám ještě něco v kapse!! Pozor byl to velice nebezpečný kapesník!! No naštěstí jsem prošel až do letadla 😊

Ještě si nemůžu odpustit pár slov na závěr. Kamarádi moc, Vám děkuji že jste mi nabídli možnost zúčastnit se této úžasné akce. Pro mě to byly hrozně silné zážitky. Taky to je důvod, proč jsem hned po návratu sednul k počítači a začal ty silné pocity psát. Pokaždé když si sednu k počítači a začnu psát, tak se přenesu do té krásné přírody. Bylo pro mě také moc příjemné, že jsme si „sedli“ a všechno bylo úplně v pohodě.

Ještě ta naše parta 😊

😊😊😊 Tak kamarádi ahoj a zase někdy na nějaké bezva akci 😊😊😊

AHOJ VAŠEK